

Waldorff (VS):

Jeg skal ikke komme ind på en mere principiel kritik af forslaget til vandforsyningslov. Det gjorde vi ved førstebehandlingen med en i virkeligheden temmelig sønderlemmende kritik. Når vi alligevel undervejs i udvalgsarbejdet besluttede os for at stemme for dette lovforslag, hvilket vi klart og tydeligt meddelte socialdemokratiet, skyldes det, at den virkelighed, som vi står i i dag, er endnu værre, og at den kommende lov kunne forsyne os med et vist styringsredskab til forbedring af vandforsyningen og fordelingen af vandressourcerne.

Men især blev vi overbevist om, at vi kunne stemme for lovforslaget, fordi det indeholder eller rettere indeholdt nogle helt konkrete forbedringer, f. eks. en tidsbegrænsning af vandindvindingsstilladelser. Disse tidsbegrænsede tilladelser er meget vigtige for en styring af ressourceanvendelsen, idet det ellers er temmelig umuligt at få has på erhvervsinteresser, selv i de tilfælde, hvor det er oplagt nødvendigt af miljø- og ressourcensyn.

Udvalgsarbejdet har vist, at de tidsbegrænsede vandindvindingsrettigheder faktisk var et temmelig centralt punkt, og udvalgsarbejdet blev en ganske interessant undervisning i, hvordan erhvervsinteresser varetages i folketinget. Jeg vil selvfølgelig nødig misforstås – der ligger ikke noget personligt i dette – og ville f. eks. ikke drømme om at antyde, at der var nogen som helst sammenhæng imellem den måde, private vandværker og brøndborere er tilgodeset på, og så hr. Askjær Jørgensens erhvervsvirksomhed eller de helt uhyrlige lempelser for dambrugene og så hr. Kristen Østergaards besiddelse af et dambrug; så enkle er den slags sammenhænge jo slet ikke. Det viser sig alene derved, at netop dambrugenes helt enorme ødelæggelse af naturen er blevet forsvaret til det sidste af Danmarks liberale parti, som hr. Svend Erik Hovmand er medlem af. Han er, så vidt jeg ved, samtidig medlem af Danmarks Naturfredningsforenings hovedbestyrelse. Det er muligvis en forkert oplysning, jeg dér har fået, men dersom den er rigtig, viser det, hvordan man er i stand til at tilsidesætte de interesser, som man privat plejer, når man kommer ind i det høje ting.

Endringsforslaget om dambrugene, som udvider miljøministerens tidsbegrænsning på

indvindingsrettigheder til overfladevand fra 10 år til ikke mindre end 25 år, er det, som får os til at stemme imod vandforsyningslovforslaget, for det er intet mindre end en skandale. Dambrugene er uden for al diskussion en af de allerallerværste forureningskilder for vandløbene, og dermed er de en kilde til forringelse af vandressourcerne; forureningen indskrænker vandløbenes anvendelsesmuligheder.

Derfor var ministerens forslag om en tidsbegrænsning på 10 år et godt forslag. Det kunne have været bedre. Man kunne have tænkt sig et forslag, som sagde, at vandindvindingsrettigheder kun kunne opretholdes, i den udstrækning det ikke var skadeligt eller ødelæggende for miljøet og fordelingen af ressourcerne. Men alligevel var et forslag på 10 år et godt forslag, og det ville vi støtte.

Men netop fordi det var godt, måtte udvalget selvfølgelig også bruge halvdelen af sin tid på at diskutere den borgerlige modstand imod forslaget.

Vores stilling var som sagt klar: vi ønskede at fastholde lovforslaget i den form, det var fremsat af ministeren. Vi undersøgte selvfølgelig, om socialdemokratiet var interesseret i at forsøge at opretholde det i den form, og det var socialdemokratiet, blev der sagt. Hvad sker der så? Der bliver stillet spørgsmål om dambrugene, og ministeren argumenterer udmærket for, hvorfor det er nødvendigt at opretholde tidsbegrænsninger på vandindvindingsrettighederne. Man stiller nye spørgsmål, og ministeren argumenterer stadig udmærket, men nu siger han, at han kan gå ind for, at man udvider det til 15 år, i øvrigt uden begrundelse for, hvorfor det nu er rimeligt at sige 15 år, hvor man før sagde 10 år. Venstre er stadig fuldstændig urokkelig, man agter ikke at give sig en tøddel på dambrugsspørgsmålet. Så dukker den fungerende miljøminister op med et betænkningsskildring, som understreger, at der vil være betydelige betæneligheder ved ikke at forny vandindvindingsstilladelser til en bekostelig og betydningsfuld virksomhed, der er afhængig af tilladelsen. Senere har man strøget det dér med bekostelig, fordi man har set, at man derved kom til at sige en utilsigtet sandhed om dambrugene, nemlig at de i sandhed er bekostelige.

Der var tale om et bidrag til fortolkning, men, sagde man blandt socialdemokraterne,